

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3218/2018
08.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андрија Обрадовић, адвокат из ..., против туженог ПД "ББ" а.д. ..., кога заступа Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3301/17 од 14.09.2018. године, у седници одржаној 08.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3301/17 од 14.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 269/16 од 20.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се као незаконито поништи решење туженог бр. ... од 07.09.2016. године о отказу уговора о раду бр. ... од 16.05.2016. године, и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа од престанка до враћања на рад. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3301/17 од 14.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 269/16 од 20.04.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на постојање друге битне повреде због којих се ревизија у смислу члана 407. наведеног закона, може изјавити.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог по више сукцесивно закључиваних уговора о раду на одређено време, који су му по истеку рока отказивани, са прекидима мањим од 30 дана, радио укупно 8 година и 9 месеци. По последњем у низу закључених уговора бр. ... од 16.05.2016. године, он је поново засновао радни однос на одређено време, због рада на пројекту и реализације уговора о пружању услуга физичко-техничког обезбеђења објекта корисника услуга "ВВ" а.д., почев од 01.06.2016. године, а најдуже до 30.09.2016. године. Побижаним решењем туженог бр. ... од 07.09.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду и радни однос престао истеком рока на који је заснован 30.09.2016. године. Тужилац је у овом радном спору поставио тужбени захтев, који је уредио поднеском од 15.12.2016. године, захтевајући поништај решења којим је констатован престанак радног односа истеком рока на који је заснован и обавезу туженог да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови, поступајући у границама постављеног тужбеног захтева, одбили захтев тужиоца за поништај решења и враћање на рад.

Наиме, у конкретном случају постојао је основ за доношење побијаног решења из члана 175. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/2014), када је тужиоцу отказан уговор о раду на одређено време, јер је истекао рок на који је заснован. Како је тужиоцу законито отказан уговор о раду, то нема правног основа за враћање на рад код туженог у смислу члана 191. став 1. наведеног закона и признање свих права из радног односа, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према начелу диспозитије тужилац је овлашћен да поднесе тужбу и у тужби одреди тужбени захтев, о коме суд мора да одлучи, при чему је суд везан за обим и садржину тужбеног захтева. Тужилац је у тужби и поднеску о уређењу тужбе од 15.12.2016. године, диспозитивом одређено захтевао поништај решења о отказу, враћање на рад и признање права из радног односа. Судови су правилно, одлучујући према тако постављеном тужбеном захтеву (садржаном у диспозитиву тужбе и поднеску тужилачке стране од 15.12.2016. године), закључили да је овај тужбени захтев неоснован. Иако су у току поступка и у речи његовог пуномоћника на рочишту на којем је закључена главна расправа,

истицане чињенице да је у конкретном случају дошло до преображаја радног односа из одређеног на неодређено време у смислу члана 37. став 2. Закона о раду, тужилац такав захтев није одређено поставио у смислу чл.192. став 1. ЗПП-а, иако је у поступку заступан од стране пуномоћника-адвоката, па зато неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић